

Vervelling

Over de bekendste beesten weet men soms de algemeenste dingen niet. Onder de brug is geen vierkante meter te vinden waar geen heremietkreeftje rondbanjert, maar wie weet eigenlijk hoe deze dieren het met elkaar doen?

We zagen vroeg in het jaar overal mannetjes met vrouwtjes rondslepen. Als een persoonlijk eigendom werden de vrouwtjes met huis en al, botsend en stuijterend, door het ruwe terrein gezeuld. Af en toe waren ze wel bereid voor de fotografen te poseren, netjes schuin boven elkaar in de lens kijkend. Maar verder niks...

Preuts

Na vele jaren giswerk zien we het ineens voor onze ogen gebeuren. Op z'n 'missionaris', met de broek op de knieën. Ze paren buik aan buik en de huisjes worden preuts dichtbij gehouden. Tenminste, die indruk wekken ze. Ze zijn vast gewoon bang dat hun broek er met een ander vandoor gaat terwijl ze bezig zijn. Of neem nou de vervelling. Hoe doen ze dat? Doordat ze zelf groeien, maar hun harde pantserhuid niet, barsten ze letterlijk uit hun vel. Als dat gebeurt, zijn ze zacht en pompen ze zich wat op, waardoor ze in een

keer een maatje groter worden. Ik heb dit een keer onder ideale omstandigheden mogen aanschouwen en fotograferen. Bovenop de diepe kooi (dertien meter oostelijk van de brug) zat een mooie heremiet. Niks bijzonders verder, maar ik dacht: gaat het wel goed met hem? Beetje vreemde beweging, anders dan normaal. Ik bleef erbij en zag de heremiet precies op ooghoogte, net of ik door zo'n dure externe viewfinder keek. Gelukkig snapte ik snel dat het om vervelling ging. Ik weet niet of het adrenaline was of gewoon interesse, maar ik voelde me helemaal een met het gebeuren. Minutenlang, of misschien wel een kwartier, volgde ik iedere stap. Je ziet op de foto's de oude huid verder afgeworpen worden, tot het helemaal voor hem ligt. Hebbes! In stripverhaalvorm de vervelling van de heremietkreeft! Ik heb er al zoveel keer naar gekeken, de foto's zijn op zich goed geslaagd, maar snap ik nu hoe de heremiet uit z'n velletje springt? Nee, nog steeds niet. Het blijft een sinterklaas/schoorsteenverhaal.

Op de vuist

Heel kort nog iets over het sociale leven van de heremiet. Als je hem zo ziet, is het een grappig druk baasje. Hij maakt ook niemand dood. Maar is de heremiet nu aardig? Onderling trekken ze elkaar letterlijk uit hun huisje om die vervolgens zelf in te pikken.

» Ik weet niet of het adrenaline is of gewoon interesse, maar ik was helemaal een met het gebeuren.

Ook andere onverklaarbare kloppartijen toveren regelmatig een glimlach om de duikers mond. Laatst maakte ik een filmpje van een zeepaardje (ja, een zeepaardje). Op aanraden van Edward Sniijders filmde ik

Samenleving
De heremietkreeft zal vast geen kou vatten met de zeerasp knotsslak in zijn nek.

met zo vast mogelijke hand, regel een van filmen. Dat lukte aardig, tot er ineens twee heremieten in beeld verschenen en op een ongelofelijke manier met elkaar op de vuist gingen. Wat mij betreft was die shot hierdoor juist geweldig goed gelukt.

Bontkraagje

Een van de meest bijzondere foto's die ik ooit maakte van de heremiet, schoot ik toen ik net begon met fotografie. Een heremiet met als bontkraagje in zijn nek een *Cuthona nana*! Dat heb ik daarna nooit meer gezien. De *nana*, in het Nederlands

zeerasp- knotsslak, eet de zeerasp die vaak de schelp bekleed. Zeerasp is een hydroid poliep en leeft in symbiose op de heremiet. Over heremieten kun je in een artikel onmogelijk alles gezegd hebben. Je hoeft maar even na te denken en de verhalen komen boven drijven...

